

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: 4Csp/122/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417212986
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marián Baláž
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2025:1417212986.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudcom Mgr. Mariánom Balážom v sporovej veci žalobkyne: D. X., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko R. XXXX, XXX XX V., zastúpená Občianske združenie Centrum správnej pomoci Galanta, sídlo Staničná 10, 924 01 Galanta, IČO: 51 412 802, proti žalovanému: HOME CREDIT Slovakia, a.s. IČO: 36 234 176 so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie Teplická 147, 921 22 Piešťany, IČO: 47 234 679, o neplatnosť právneho úkonu a iné, t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý z a p l a t i ť žalobkyni sumu 1999,53 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1799,53 eura od 19.08.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu vo zvyšku z a m i e t a.

III. Žalobkyni súd nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou pôvodne Okresnému súdu Bratislava IV dňa 09.10.2017 sa žalobkyňa domáhala 1) určenia, že úver zo zmluvy č. 3803223092 zo dňa 31.03.2008 uzavretej medzi ňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, 2) uloženia povinnosti žalovanému vydať jej bezdôvodné obohatenie z úverovej zmluvy č. 3803223092 zo dňa 31.03.2008, a to vo výške 2150,59 eura spolu s 27,17% ročným úrokom z omeškania od 01.04.2011 až do zaplatenia, 3) určenia, že zmluva o úvere č. 3803223092 zo dňa 31.03.2008 uzavretá medzi ňou a žalovaným je neplatná, 4) uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej primerané finančné zadost'učinenie vo výške 500,- eur a napokon uloženia povinnosti zaplatiť jej náhradu trov tohto konania, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu odôvodnila tým, že vzhľadom na finančnú tieseň uzatvorila so žalovaným dňa 31.03.2008 spotrebiteľskú úverovú zmluvu č. 3803223092 (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver vo výške 36092,- Sk, čo v prepočte konverzným kurzom (30,126 Sk : 1,- euro, pozn.) predstavuje sumu 1198,03 eura. Žalobkyňa uzatvorenú zmluvu o úvere nepripravovala so žalovaným, táto už ním bola vopred naformulovaná, pritom podľa nej bolo povinnosťou žalovaného postupovať s odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi, ako to vyplýva z § 2 písm. u) a § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Žalobkyňa bola v zlej finančnej situácii, ktorú bola nútená riešiť požičaním finančných prostriedkov. Pretože v bankách narazila na prekážky, musela zvažovať iné alternatívy. Nemala na výber a bola nútená požičať si na uspokojovanie každodenných potrieb, preto oslovila nebankové subjekty. Napokon jej poskytol spomínanú pôžičku v sume 1198,03 eura žalovaný, ktorému ju splácala a ku dňu podania žaloby mu zaplatila sumu celkom 1759,01 eura. Prostredníctvom úverovej karty žalobkyňa čerpala úver v sume 1350,- eur, ktorý splatila splátkami v celkovej sume 2939,61 eura. Žalobkyni tak žalovaný poskytol sumu

celkom 2548,03 eura, ona mu v súvislosti so splatením poskytnutých súm zaplatila celkom 4698,62 eura. Dôvodnosť nárokov uplatnených v podanej žalobe voči žalovanému podporila smernicou Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica č. 93/13/EHS“) a výkladom § 54 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len „OZ“). Podľa nej v tomto prípade musí súd vyhodnotiť neprijateľnosť zmluvných podmienok a jej následky podľa čl. 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS, so zreteľom na čl. 4 ods. 1 tejto smernice. Podľa nej to bol predovšetkým žalovaný, kto by mal postupovať s odbornou starostlivosťou, v súlade s dobrými mravmi (§ 3 OZ) a mal by na trhu ustáliť hranicu, pokiaľ ide o čestné podmienky a ich používanie v spotrebiteľských zmluvách. Podľa žalobkyne v slušnej spoločnosti podmienky dojednané so žalovaným nemôžu obstať za žiadnych okolností; odkázala na obsah niekoľkých súdnych rozhodnutí. Uplatnený nárok na bezdôvodné obohatenie odôvodnila tým, že žalovaný ju vystavil hrubo nemorálnym a zneužívajúcim zmluvným podmienkam, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Samotná zmluva o úvere už len v kontexte uvedených neprijateľných a nekalých podmienok svojím obsahom a účelom odporuje zákonu a zákon obchádza a ako celok sa prieči dobrým mravom, preto je podľa nej neplatná od počiatku (§ 37, 39 OZ).

2. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril podaním v elektronickej podobe, s autorizáciou podľa osobitného predpisu, doručeným súdu dňa 10.05.2018 (č.l. 39). Uviedol v ňom, že v podanej žalobe absentuje naliehavý právny záujem žalobkyne na určenie neplatnosti, bezúčrnosti a bezpoplatnosti zmluvy o úvere. Jeho existenciu pritom musí v konaní preukázať žalobkyňa a tento musí existovať nielen v čase začatia konania, ale aj v čase vyhlásenia rozsudku; jeho nedostatok je dôvodom na zamietnutie žaloby bez toho, aby sa súd zaoberal vecou v jej merite. Poukázal na právne závery v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/112/2004, v zmysle ktorých určovací žaloba nie je spravidla opodstatnená vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamena úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo. V prípade možnosti žalovať priamo na splnenie povinnosti treba preto vždy považovať za neprípustnú určovaciu žalobu, ktorá neslúži potrebám praktického života, spornosť nerieši (neodstraňuje) a len vedie k nárastu počtu súdnych žalôb. Podľa žalovaného podaná žaloba o určenie neplatnosti, bezúčrnosti a bezpoplatkovosti nepredstavuje žiadne vyriešenie spornosti zmluvného vzťahu. Naliehavý právny záujem pri určovacích žalobách musí súd skúmať so zreteľom na okolnosti prípadu, predovšetkým na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečným zmyslom navrhovaného rozhodnutia. Žaloba o určenie spravidla nemá opodstatnenie vtedy, ak požadované určenie je len povahou predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu právo je alebo nie je, a to najmä vtedy, ak takáto predbežná otázka nerieši alebo nemôže riešiť celý obsah alebo dosah sporného právneho vzťahu alebo práva. Žalovaný ďalej vo vyjadrení uviedol, že žalobkyňa nepreukázala ňou tvrdenú výšku úhrad, týkajúcich sa zmluvy o úvere; taktiež uplatnil námietku premičania na časť žalovanej sumy, keď posledná úhrada bola realizovaná dňa 17.06.2016. Podľa žalovaného z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, pretože prijímal platby (splátky úveru) od žalobkyne oprávnene, na základe platne uzavretej zmluvy o úvere a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Keďže žalobkyňa uhrádzala jednotlivé mesačné splátky na základe platne uzatvorenej zmluvy o úvere, nie sú splnené zákonné predpoklady na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný prijatím splátok uhrádzaných žalobkyňou len rešpektoval a dodržiaval zmluvný vzťah založený zmluvou o úvere, keď prijímal plnenie, na ktoré mal v zmysle tejto zmluvy riadny nárok; poukázal pritom na § 566 OZ, v zmysle ktorého je veriteľ povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky. Podľa neho žalobkyňou riadnym plnením splátok nemohla vzniknúť žiadna majetková ujma, pretože táto sa podpísaním zmluvy o úvere slobodne zaviazala k povinnosti platiť žalovanému mesačné splátky úveru. Podľa neho napokon absentuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovaným a majetkovou ujmom žalobkyne, pretože k protiprávnemu získaniu bezdôvodného obohatenia žalovaným a ani k majetkovej ujme na strane žalobkyne v tomto prípade nedošlo. Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobkyňou voči nemu titulom bezdôvodného obohatenia je podľa žalovaného potrebné, aby žalobkyňa preukázala, že medzi ňou a žalovaným vznikol právny vzťah z bezdôvodného obohatenia, t.j. aby preukázala, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že jej vznikla majetková ujma, ako aj príčinná súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Žalobkyňa tieto okolnosti nepreukázala, preto žalovaný považuje podanú žalobu za nedôvodnú. Doplnil, že žalobkyňou nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, pretože nedošlo k plneniu bez právneho dôvodu, keď žalobkyňa plnila na základe zmluvy o úvere, ktorá je riadnym právnym dôvodom. Žalobkyňa neplnila ani z neplatného právneho úkonu,

keďže zmluva o úvere nebola súdom vyhlásená za neplatnú, a ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, pretože zmluva o úvere nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov. Uviedol, že z dôkazov predložených žalobkyňou vyplýva, že vyčerpala finančné prostriedky vo výške 1701,06 eura a uskutočnila úhrady súhrne vo výške 2939,61 eura; žiadne ďalšie úhrady žalobkyne nie sú zdokladované, preto považuje výšku bezdôvodného obohatenia za nedôvodnú a nepodloženú. Žalovaný ďalej uplatnil aj námietku premlčania, keď poukázal na okolnosť, že žaloba bola doručená súdu dňa 09.10.2017. Aplikujúc trojročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 107 ods. 2 OZ je podľa neho premlčaný nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere, uplatnený za obdobie pred dňom 09.10.2014. Pokiaľ ide o námietky žalobkyne týkajúce sa veľkosti písma v zmluve o úvere, podľa neho sú úverová zmluva a aj úverové zmluvné podmienky pre bežných užívateľov bez poškodenia zraku štandardne čitateľné, bez použitia akéhokoľvek zväčšovacieho zariadenia. Doplnil, že veľkosť písma bola upravená až v nariadení vlády SR č. 141/2014 Z.z., schválenom dňa 28.05.2014, ktorým sa s účinnosťou až od 01.01.2015 mení a dopĺňa nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ. Preto tieto ustanovenia nemožno vzťahovať na zmluvu o úvere uzavretú dňa 31.03.2008, ktorá je predmetom tejto žaloby. Žalovaný k dohode o zrážkach zo mzdy, uzavretej so žalobkyňou uviedol, že predstavuje bežný mechanizmus zabezpečenia záväzkov, typicky využívaný najmä v bankovom sektore pri zabezpečovaní peňažných záväzkov z úverov a pôžičiek. Ustanovenia OZ, najmä § 551 ods. 1 OZ aprobuje jej uzatvorenie už pri vzniku záväzku a nie až pri vzniku dlhu. OZ vyžaduje na platnosť dohody o zrážkach zo mzdy len dve podmienky, a to písomnú formu a skutočnosť, že zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Uvedené ustanovenie neobsahuje žiadne ďalšie podmienky, ktorých nesplnenie by malo za následok neplatnosť takejto dohody. K dodržaniu písomnej formy dohody žalovaný uviedol, že zmluvné strany uzavreli dňa 31.03.2008 písomnou formou zmluvu o úvere, čo je nesporné a nenamieta to žiadna zo strán. Ako výslovne vyplýva z textu zmluvy o úvere, je v nej aj prehlásenie žalobkyne a žalovaného, že svojimi podpismi vyjadrujú súhlas aj s uzatvorením dohody o zrážkach zo mzdy. Žalobkyňa zmluvu bez akejkolvek výhrady týkajúcej sa ustanovenia upravujúceho dohodu o zrážkach zo mzdy podpísala. Takto prejavená vôľa žalobkyne jednoznačne preukazuje, že sama, na základe vlastného rozhodnutia súhlasila s uzatvorením dohody o zrážkach zo mzdy. Pokiaľ žalobkyňa ustanoveniam zmluvy nerozumela, nemala ich podpisovať, alebo si ich mala nechať žalovaným bližšie vysvetliť. Žalobkyňa pritom v podanej žalobe ani netvrdila, že by nerozumela jednotlivým ustanoveniam zmluvy o úvere. Podľa žalovaného bola preto dodržaná písomná forma dohody o zrážkach zo mzdy a táto má všetky zákonom predpísané náležitosti. Pokiaľ ide o žalobkyňou požadované primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur, žalovaný poukázal na § 3 ods. 5 tretia veta zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa neho je základným predpokladom na úspešné uplatnenie tohto práva, okrem preukázania ujmy, preukázanie, že svojím konaním porušil kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobkyňa ale podľa neho v podanej žalobe nepreukázala, ktoré konkrétne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil, preto neunesla dôkazné bremeno o vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie. Z uvedených dôvodov označil žalobu za nedôvodnú a navrhol, aby ju súd zamietol v celom rozsahu a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

3. Okresný súd Bratislava IV rozhodol o podanej žalobe v poradí prvým rozsudkom č.k. 4Csp/122/2017-100 zo dňa 01.10.2019 tak, že ju zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Na odvolanie žalobkyne proti predmetnému rozsudku Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 8CoCsp/10/2020-137 zo dňa 31.05.2022 rozsudok č.k. 4Csp/122/2017-100 zo dňa 01.10.2019 v časti zamietnutia žaloby o určenie, že úver zo zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov, ako aj v časti zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o úvere potvrdil a vo zvyšnej časti ho zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že možnosť domáhať sa určovacích nárokov uplatnených žalobkyňou v podanej žalobe neobsahuje žiaden relevantný osobitný predpis použiteľný na posudzovaný právny vzťah strán sporu, na tento pritom nie je použiteľná ani právna úprava § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), ktorý výslovne umožňuje spotrebiteľovi z dôvodov podľa cit. zák. domáhať sa žalobou určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Podľa odvolacieho súdu právny vzťah, ktorý je predmetom tohto sporu, vznikol za účinnosti jemu predchádzajúceho zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a uvedené ustanovenie naň nie je možné aplikovať, čo vyplýva priamo z prechodných ustanovení § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z., pričom táto možnosť nie je daná ani jeho ďalšími ustanoveniami. Rovnako ani nárok na samostatné

určenie celkovej neplatnosti zmluvy o úvere z dôvodov vyplývajúcich zo žaloby (§ 37 a 39 OZ) nie je podľa odvolacieho súdu procesne prípustným žalobným nárokom, a to z dôvodu absencie výslovného ustanovenia odkazujúceho na možnosť uplatnenia priamo takéhoto nároku. Z týchto dôvodov sa odvolací súd stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti nároku na určenie neplatnosti zmluvy o úvere a v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa odvolacieho súdu ale vyslovenie neprípustnosti označených samostatných určovacích nárokov žaloby nemá vplyv na možnosť ich preskúmania v rámci uplatneného nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď žalobkyňa sa tohto peňažného nároku v podanej žalobe domáha aj z dôvodov bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neplatnosti úverovej zmluvy. V dôsledku zrušenia časti odvolaním napadnutého rozsudku bude podľa odvolacieho súdu úlohou súdu prvej inštancie ustáliť predmet konania (obsah žaloby) vo vzťahu k vymedzeniu žalobného návrhu (petitu), vzhľadom k žalobkyňou vytýkaným neprijateľným zmluvným podmienkam zmluvy o úvere. Ďalej je úlohou súdu prvej inštancie posúdiť dôvodnosť nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, v rámci ktorého preskúma aj dôvodnosť uplatnenej neplatnosti zmluvy o úvere a bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, na ktorých žalobkyňa svoj nárok založila, ako aj dôvodnosť nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

4. Súd, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej len „C.s.p.“) vyzval žalobkyňu na doplnenie dodatočnej špecifikácie žalobného petitu, čo žalobkyňa spravila vo svojom podaní doručenom súdu dňa 23.12.2022 (č.l. 157), v ktorom voči žalovanému zotrvala na vydaní bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere v sume 2150,59 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 27,17% ročne od 01.04.2011 do zaplatenia a na uložení povinnosti žalovanému nahradiť jej trovy konania.

5. Od 01.06.2023 je Mestský súd Bratislava IV miestne príslušný na konanie v prvej inštancii pre obvod Mestského súdu Bratislava IV, v tejto sporovej veci sa tak stal nástupníckym súdom Okresného súdu Bratislava IV.

6. Žalobkyňa v priebehu konania doručila súdu opakovane viaceré podania v listinnej podobe, v ktorých dodatočne špecifikovala a upresňovala svoj nárok voči žalovanému. V podaní doručenom súdu dňa 22.04.2025 (č.l. 201) poukázala na obsah § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch a tam uvedené podstatné formálne a obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uviedla, že súd pozná právo a s poukazom na citované ustanovenia je nesporné, že úver je bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b) d) až j), k) a l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše, podľa nej z dôvodu, že žalovaný vedome alebo z nedbanlivosti porušil zákon, podľa § 3 zákona o ochrane spotrebiteľa jej patrí aj primerané zadosťučinenie a súd je ho povinný priznať v celom rozsahu. Jeho výšku, t.j. 500,- eur zdôvodnila tak, že podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky priemerná mesačná nominálna mzda zamestnanca v národnom hospodárstve SR v roku 2011 dosiahla sumu 786,- eur, žalobkyňa celkom 13 dní (101) hodín spotrebovala na získanie informácií, a to oboznámenie sa so zákonom o spotrebiteľských úveroch, zákonom o ochrane spotrebiteľa, na získanie informácií o judikatúre ESLP a súdov SR, na konzultácie s právnikmi pre prípravu na napísanie a podanie žaloby, a to všetko počas sobôt, dní pracovného pokoja a 4 sviatkov; jedna hodina je podľa nej vyjadrená sumou 4,9125 eura.

7. Žalovaný na základe výzvy súdu vo svojom podaní zo dňa 12.05.2025 v elektronickej podobe, s autorizáciou podľa osobitného predpisu (č.l. 228-230) poukázal na riadne podpísanú zmluvu o úvere č. 3803223092 uzatvorenú dňa 31.03.2008, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1198,03 eura za účelom nákupu hrncov (zrejme na predajnej akcii). Potvrdil, že zmluva o úvere bola korektne podpísaná a žalobkyňa opak doposiaľ nepreukázala a pokiaľ poukazuje na absenciu plnomocenstva udeleného spoločnosti TOP SLOVAKIA Q ART, s.r.o., toto podľa žalovaného nie je z hľadiska úverového vzťahu podstatné a ani vyžadované. Názov predajcu spotrebného tovaru, na ktorý si žalobkyňa zobrala úver, má iba informatívnu funkciu a neoznačuje účastníkov zmluvy. Podľa žalovaného preto nemožno stotožňovať subjekty zmluvy o úvere, ktorými sú žalobkyňa a žalovaný. Žalovaný na základe uvedenej zmluvy poskytol žalobkyňi úver, ktorý žalobkyňa sama iniciatívne požadovala. Od prejednávaneho zmluvného vzťahu treba odlišovať vzťah medzi žalobkyňou a predajcom tovaru - spoločnosťou TOP SLOVAKIA Q ART, s.r.o., ktorý predstavuje samostatný záväzkovo-právny vzťah. Žalovaný ďalej označil za bezpredmetné vyjadrovať sa k akýmkoľvek praktikám predajcu, ktoré prezentuje žalobkyňa, pretože tieto nemajú z hľadiska posudzovania uplatňovaných nárokov žiadnu relevanciu a nemôžu mu byť

dávané na ťarchu akékoľvek aktivity tretích subjektov, od ktorých klienti, t.j. žalobkyňa, kupovala tovary a služby. Žalobkyňou tvrdené obťažovanie zo strany veriteľa, t.j. žalovaného, spochybnil, pretože zo žalobkyňou predloženého výpisu čerpania finančných prostriedkov vyplýva ich niekoľkoročné pravidelné čerpanie, ktoré potvrdzuje, že žalobkyňa dlhodobo využívala služby žalovaného, prijímala od neho finančné prostriedky v čase, kedy tieto sama nemala. Pokiaľ ide o námietky žalobkyne k formálnym a obsahovým nedostatkom zmluvy o úvere uviedol, že predmetná zmluva obsahuje v záhlaví riadne označenie žalovaného ako poskytovateľa úveru, tiež je v nej riadne špecifikovaný spotrebiteľ - žalobkyňa, údaje o predajcovi vrátane uvedenia jeho adresy, celková výška a mena poskytnutého úveru, konečná splatnosť, ročná úroková sadzba, výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov, ročná percentuálna miera nákladov a celkové náklady spotrebiteľa, ako aj ďalšie zákonom vyžadované údaje. Žalobkyňa podľa neho doposiaľ žiadnym spôsobom neuviedla, v čom vidí nesprávnosť výpočtu RPMN v predmetnej zmluve. Podľa neho preto žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný ďalej rozporoval tvrdenia žalobkyne týkajúce sa požadovaného primeraného zadosťučinenia. Žalobkyňa bola iniciátorom zmluvného vzťahu so žalovaným, žiadala o poskytnutie úveru v zmysle zmluvy o úvere, presne vedela, akú výšku si požičiava a akú výšku bude musieť celkovo uhradiť. S celým procesom uzatvárania zmluvy o úvere žalobkyňa ako klient vedome a dobrovoľne súhlasila jej podpísaním. Žalobkyňa podľa neho nepreukázala vznik žiadnej ujmy, čo ani nemohla, pretože jej žiadna ujma nevznikla; nepreukázala žiadny zásah do svojich práv, ktoré by mali zakladať odôvodnenosť uplatňovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Čerpala úver na základe slobodne uzatvorenej zmluvy o úvere, nepoprela, že tovar, ktorý si za úver obstarala, dlhodobo užívala. V súvislosti so sumou, ktorej zaplata sa žalobkyňa z tohto dôvodu voči žalovanému domáha, žalovaný poukázal na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, ktorými bolo priznané finančné zadosťučinenie v sumách od 50,- eur do 200,- eur. Žalovaný označil za tendenčné, účelové a ničím nepreukázané tvrdenia žalobkyne týkajúce sa výpočtu požadovanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa je dôchodkyňa, a teda jej žiadna mzda v súvislosti s údajným štúdiom neunikla, preto nominálna mzda zamestnanca nemôže byť v jej prípade podkladom pre stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Žaloba, ktorú podala, má predtlačený formulárový charakter, je bežne dostupná na internete, pritom v nej opomenula opraviť označenie zákona, od ktorého odvodzuje svoje nároky (namiesto zákona o spotrebiteľských úveroch obsahovala žaloba odkaz na zákon č. 129/2010 Z.z.), neupravila ani predtlačenú formuláciu spochybňovania poistenia, ktoré v jej prípade nebolo dojednané. Podľa žalovaného tak žalobkyňa na vyplnenie žaloby a jej podanie vynaložila minimum času a ňou prezentovaným výpočtom 101 hodín sa snaží účelovo zvýšiť výšku uplatňovaného finančného zadosťučinenia. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle príslušných právnych predpisov patria úroky a poplatky. Spochybnil účel takého svojho konania, že by úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, pretože by bol on, a nie žalobkyňa, následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou úveru. Pokiaľ žalobkyňa v tomto konaní vystupuje ako slabšia strana, neznamená to, že jej bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. V prípade spotrebiteľa sa vychádza z definície priemerného spotrebiteľa, teda spotrebiteľa, ktorý má primerané množstvo informácií a je v rozumnej miere pozorný a obozretný, a to s ohľadom na jeho sociálne a kultúrne faktory a jazykové schopnosti. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody. Žalobkyňa podľa neho neunesla nielen dôkazné bremeno ohľadne uplatnenej výšky bezdôvodného obohatenia, ale ani ohľadne požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. V súvislosti s poskytnutím ochrany spotrebiteľom žalovaný poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu a Najvyššieho súdu Českej republiky.

8. Žalobkyňa vo vyjadrení v elektronickej podobe bez autorizácie, doručenom súdu dňa 12.05.2025 (č.l. 221-226), doplnenom listinne dňa 13.05.2025 (č.l. 235-239) uviedla, že ako spotrebiteľ nie je povinná preukazovať naliehavý právny záujem, pretože právo na podanie žaloby jej priznáva zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa, zákon č. 129/2010 Z.z. a aj únijnové právo; súd sa preto musí podanou žalobou zaoberať a rozhodnúť vo veci samej. V konaní sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, keď z ňou predložených dôkazov s názvom Prijaté platby (č.l. 24, 25) vyplýva, že v období od 16.03.2011 do 27.06.2016 zaplatila sumu 2939,61 eura. Námietky žalovaného, že nepreukázala platby v prospech posudzovanej zmluvy o úvere, a že čerpala úver podľa zmluvy o úvere, označila za irelevantné, keď ňou zaplata celková suma 2939,61 eura je nesporná a žalovaný nepreukázal právny dôvod na jej zaplata, nepredložil žiadnu zmluvu, a preto žalobkyňou predložený doklad s názvom Prijaté platby, z ktorého vyplýva zaplata sumy 2939,61 eura, sa považuje za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. V spore žalobkyňa osvedčila, že ako spotrebiteľka

plnila žalovanému v peniazoch uhrádzaním splátok, ako to vyplýva z dôkazov na č.l. 15-25. V ňou predložených dokladoch na č.l. 15-23 sú v časti poplatky uvedené položky ako poistné v sume celkom 154,99 eura, pričom podľa žalobkyne neexistuje poistná zmluva, žalovaný v priebehu konania poistnú zmluvu nepredložil, a teda je nesporné, že sa bezdôvodne obohatil o túto sumu. Ďalej uviedla, že medzi ňou a žalovaným mala vzniknúť dňa 31.03.2008 zmluva o úvere na poskytnutie úveru v sume 1198,03 eura (č.l. 13), avšak z bodu 78 tohto dokumentu vyplýva, že zmluvu mala vyhotoviť osoba s priezviskom U., keď miesto jej uzavretia malo byť mesto K.. Žalobkyňa ako spotrebiteľka sa ale dňa 31.03.2008 nenachádzala v meste K., a podľa nej nebolo osvedčené podpísanie tejto zmluvy žalovaným, preto táto zmluva o úvere ani nevznikla. Preto žalobkyňa plnila z neplatnej zmluvy, keď do 23.03.2011 zaplatila sumu 1759,01 eura a následne v období od 16.03.2011 do 27.06.2016 zaplatila 2939,61 eura, čo spolu predstavuje 4698,62 eura. Pokiaľ žalovaný neuznal ňou uplatnený nárok, podľa žalobkyne je potrebné vychádzať z dokladov o platbách, ktoré predložila spolu so žalobou (č.l. 24, 25), a z ktorých vyplýva zaplatenie uvedenej sumy 2939,61 eura. Pokiaľ žalovaný uplatnil námietku premlčania, žalobkyňa má podľa svojho vyjadrenia nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie trojročnej premlčacej doby, keď ide o platby v celkovej sume 739,67 eura počas obdobia od 09.10.2014 do 09.10.2017 v 18 splátkach uvedených v predmetnom vyjadrení. Podľa žalobkyne žalovaný konal v rozpore so zákonom, hoci vedel, že má konať v súlade s ním a nepodpísanie zmluvy o úvere a nevydanie zmluvy o kreditnej karte zo strany žalovaného predstavuje jeho úmyselné konanie. Preto sa na prípad žalobkyne má použiť desaťročná premlčacia doba podľa § 107 ods. 2 OZ a patrí jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia aj za obdobie od 16.03.2011 do 29.09.2014, kedy žalobkyňa zaplatila celkom sumu 2199,94 eura v 43 splátkach uvedených v predmetnom vyjadrení. Zopakovala, že má nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pretože žalovaný porušil § 3 zákona o ochrane spotrebiteľa a súd je preto povinný ho priznať v celom rozsahu. Na záver svojho vyjadrenia uviedla, že nespornými zostali žalovaným prijaté platby v celkovej sume 2939,61 eura a súd má možnosť o nich rozhodnúť s ohľadom na § 54 OZ ako o bezdôvodnom obohatení žalovaného, ktoré tento získal podľa § 451 OZ plnením bez právneho dôvodu, alebo, keďže niet zmlúv, plnením z neplatného právneho úkonu.

9. Žalovaný následne vo svojom vyjadrení zo dňa 16.05.2025 (č.l. 245-246) uviedol, že žalobkyňa v priebehu tohto konania nepreukázala realizácie svojich úhrad v prospech účtu žalovaného. Podľa žalovaného nemožno rozhodnúť o bezdôvodnom obohatení na základe tabuliek, ktoré do konania predložila žalobkyňa bez akejkoľvek špecifikácie jednotlivých platieb. ňou predložené tabuľky podľa žalovaného nepreukazujú charakter zrealizovaných platieb, na aký účet boli realizované, či ide o splátky úveru a napokon z nich nevyplýva ani to, či ich platila žalobkyňa. Táto do konania nepredložila žiaden relevantný výpis z účtu, poštovú poukážku alebo iný doklad, z ktorého by vyplývali skutočnosti nevyhnutné na unesenie dôkazného bremena a následný úspech v spore. Pokiaľ ide o samotnú zmluvu o úvere, žalovaný zopakoval, že táto bola medzi zmluvnými stranami uzatvorená v písomnej forme a bola riadne podpísaná, pritom skutočnosť, že zmluvu podpísala aj žalobkyňa, táto sama potvrdila na pojednávaní dňa 23.04.2025. Pokiaľ ide o výpočty žalobkyne týkajúce sa bezdôvodného obohatenia, zopakoval, že na základe zmluvy o úvere poskytol žalobkyňi úver v sume 1198,03 eura, čo nerozporuje ani samotná žalobkyňa. Pokiaľ ide o revolvingový úver, žalobkyňa uviedla, že ho čerpala vo výške 1350,- eur, avšak zároveň do konania predložila tabuľku, z ktorej vyplýva čerpanie úveru vo výške 1701,06 eura. Pokiaľ žalobkyňa trvá na tom, že ňou predložené tabuľky sú správne a preukazujú čerpania a platby na žalovanej úverovej zmluve, podľa žalovaného mal byť jej výpočet nasledovný: Suma čerpaného úveru v zmysle tvrdení a tabuliek žalobkyne (1198,03 eura + 1701,06 eur) = 2899,09 eur, suma realizovaných úhrad v zmysle tvrdení a tabuliek žalobkyne (2939,61 eura + 1759,01 eura) = 4698,62 eura. Suma poskytnutého spotrebného úveru vo výške 1198,03 eura a jej čerpanie zo strany žalobkyne nie je sporné, pretože išlo o jednorazovú úhradu za účelom nákupu spotrebného tovaru, ktorý žalobkyňa dostala a používala. Suma 1701,06 eura, ktorú žalobkyňa čerpala na základe revolvingovej karty, vyplýva zo žalovaným predložených dokladov, vrátane výpisov týchto čerpaní, ktoré boli žalobkyňi pravidelne zasielané, preto mala celú dobu prehľad, koľko čerpaní realizovala, koľko doposiaľ uhradila a tiež s akou sumou je v omeškaní. Žalobkyňa preto podľa žalovaného pri vyčíslení výšky bezdôvodného obohatenia nevychádzala zo správnych údajov; táto ich ani nečerpala bez právneho dôvodu, keď si bola vedomá, že je držiteľkou úverovej karty, ktorú dobrovoľne a vedome pravidelne využívala od roku 2011 až do roku 2013. Podľa žalovaného sa podanou žalobou snaží všetky jej poskytnuté výhody (okamžité uvoľnenie finančných prostriedkov na kúpu hrncov; čerpanie finančných prostriedkov počas obdobia troch rokov podľa jej potreby) zmeniť na ujmu, ktorá jej mala byť spôsobená.

10. Žalobkyňa vo vyjadrení v listinnej podobe, doručenom súdu dňa 28.05.2025 (č.l. 281-282) poukázala na podanú žalobu a má podľa svojho vyjadrenia nárok na vrátenie prijatých platieb, ktoré žalovaný nepoprel, a ktoré žalobkyňa zaplatila počas obdobia od 05.12.2014 do 07.06.2016 v celkovej sume 739,67 eura v 18 splátkach v rôznej výške a počas obdobia od 22.06.2012 do 29.09.2014 v celkovej sume 1410,92 eura v 28 splátkach v rôznej výške. Žalobkyňa preto podľa svojho vyjadrenia riadne zdokladovala ňou uplatnený nárok vo výške 2150,59 eura, a žalovaný naopak nezdokladoval platné úverové zmluvy, ktoré nemajú povinnú písomnú formu, preto sa úvery považujú za bezúročné a bez poplatkov. V ďalšom vyjadrení zo dňa 28.08.2025 (č.l. 319-323) žalobkyňa spresnila, že zotrváva na nároku v sume 2150,59 eura, vyčíslený za obdobie od 22.06.2012 do 29.09.2014 tak, ako si ho uplatnila v žalobe zo dňa 09.10.2017, a nežiada priznať nárok v sume 2939,61 eura.

11. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 03.09.2025 (č.l. 330 - 334) poukázal na potrebu aplikácie 2-ročnej premlčacej subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť od okamihu získania vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa opakovane zasielala žalovanému pokusy o mimosúdnu dohodu, ktorými žiadala o vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere a prvá žiadosť mu bola doručená 23.08.2016. Preto je podľa neho nevyhnutné zistiť okamih, kedy žalobkyňa túto vedomosť nadobudla a od nej počítať počiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Žalovaný na základe opätovných a neustálych podaní žalobkyne tejto vyšiel v ústrety a zvýšil dlh, ktorý na karte evidoval, jej odpustil a súčasne v roku 2016 ukončil úverovú zmluvu, kedy žalobkyňa naposledy hradila splátku úveru. Od tohto roku 2016 je žalovaná úverová zmluva ukončená. Pokiaľ ide o dohodu o zrážkach zo mzdy, z textu zmluvy o úvere vyplýva, že sa tam nachádza aj prehlásenie žalobkyne a žalovaného, že svojimi podpismi vyjadrujú súhlas aj s uzatvorením dohody o zrážkach zo mzdy. Žalobkyňa zmluvu bez akejkoľvek výhrady týkajúcej sa ustanovenia upravujúceho dohodu o zrážkach zo mzdy podpísala, a teda sama žalobkyňa na základe vlastného rozhodnutia súhlasila s uzavretím dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá môže byť uzatvorená už pri vzniku záväzku, a nie až pri vzniku dlhu. Takto uzatvorená dohoda o zrážkach zo mzdy neodporuje ani príslušným ustanoveniam zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože obmedzenia vyplývajúce z § 5a ods. 1 písm. a) nadobudli účinnosť od 01.05.2014, a zmluva o úvere bola podpísaná dňa 31.03.2008 a uzatvorenie dohody o zrážkach zo mzdy spoločne so zmluvou o úvere nenamietal žiaden z účastníkov zmluvného vzťahu. Žalovaný ďalej uviedol, že v súvislosti s uzatvorenou zmluvou o úvere a jej následným splácaním žalobkyňou nikdy neboli realizované zrážky zo mzdy. Žalobkyňa bol ďalej na základe žalovanej zmluvy o úvere poskytnutý revolvingový úver, ktorý čerpala prostredníctvom karty. Kreditná karta bola vydaná po splnení podmienok, t.j. riadnom uhrádzaní splátok poskytnutého úveru, pričom bolo ponechané výlučne na slobodnej vôli žalobkyne ako klienta, či si kartu aktivuje a bude chcieť čerpať finančné prostriedky s úverovým rámcom 1350,- eur prostredníctvom karty alebo nie. Žalobkyňa spolu s kartou prišiel aj sprievodný list, kde bolo uvedené, akým spôsobom si môže kartu aktivovať a telefónne číslo, na ktorom môže zrealizovať aktiváciu karty. Žalobkyňa si kreditnú kartu takto aktivovala dňa 07.12.2010, prostredníctvom kreditnej karty jej bol poskytnutý revolvingový úver, ktorý sa každou zaplatenou splátkou dopĺňal, t.j. žalobkyňa nečerpala len stanovený úverový rámec 1350,- eur, ale opakovane aj ďalšie prostriedky, ktoré si jednotlivými splátkami dopĺňala. Žalovaný v súvislosti s charakterom revolvingového úveru poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/6/2023 zo dňa 24.07.2024. Žalovaný zopakoval, že žalobkyňa na základe kreditnej karty čerpala sumu 1701,06 eura a uhradila sumu 2939,61 eura. Na základe zmluvy o úvere č. 3803223092 jej bol poskytnutý úver na kúpu tovaru vo výške 1198,- eur, za ktorý uhradila súhrne sumu 1759,01 eura, preto žalovaný nárok 2150,59 eura podľa žalovaného vôbec nekorešponduje s dôkazmi predloženými v tomto konaní.

12. Žalobkyňa napokon vo svojom vyjadrení zo dňa 27.09.2025 (č.l. 356-361) uviedla, že žalovanému posielala od 23.08.2016 pokusy o mimosúdnu dohodu, ktorými žiadala o vydanie bezdôvodného obohatenia od 23.08.2016, pričom žalobu podala v roku 2017, a teda subjektívnu premlčaciu lehotu v trvaní dvoch rokov stihla. V období od 23.08.2016 nemala voči žalovanému žiadny dlh a tento ani v priebehu konania nebol preukázaný. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že zmluva o úvere bola v roku 2016 ukončená, žalobkyňa uviedla, že žalovaný jej a ani súdu od roku 2016, t.j. počas 9 rokov, nezaslal žiadnu úverovú zmluvu o vydaní kreditnej úverovej karty a poskytnutí úveru ku kreditnej karte. Žalobkyňa plnila a platila žalovanému bez právneho dôvodu, preto je nesporné, že žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná. Jedinou zmluvou, ktorú strany uzavreli, je zmluva zo dňa 31.03.2008, na základe ktorej žalobkyňa poskytnutý úver vo výške 36.082,- Sk zaplatila v celom rozsahu. V tejto zmluve o úvere je uvedené, že jej neoddeliteľnou súčasťou sú Úverové podmienky spoločnosti Home Credit a.s., ktoré žalovaný predložil súdu, avšak tieto sú podľa žalobkyne nečitateľné a nie sú stranami sporu

ani stranami zmluvy podpísané, žalobkyňa preto podľa svojho vyjadrenia, s ohľadom na judikatúru a zákon, nie je viazaná. Namietla, že v zmluve o úvere absentuje údaj o RPMN vzťahujúci sa k úveru z kreditnej karty, keďže v bode 60 zmluvy o úvere je uvedený údaj 31,2%, ktorý sa vzťahuje len na úver v sume 36082,- Sk. Dohoda o zrážkach zo mzdy nebola podľa nej dohodnutá vo vzťahu k úveru z kreditnej karty; pritom podľa nej zmluva o revolvingovom úvere, týkajúca sa kreditnej karty neexistuje, keď žalovaný ani žalobkyňa a ani súdu v priebehu konania nepredložil sprievodný list, ktorý jej mal žalovaný v minulosti doručiť. Uviedla, že jej bola doručená karta s listom, ako si ju môže aktivovať, ale tento list neobsahoval podmienky splácania úveru ani dohodu o zmluvných podmienkach, čo podľa nej nenahrádza úverovú zmluvu. Podľa nej preto ide o nevyžiadané plnenie v zmysle § 53 ods. 8 OZ, ktoré ona ako spotrebiteľ nie je povinná ani uschovať a ani vrátiť; pritom sú vylúčené aj ďalšie nároky dodávateľa voči spotrebiteľovi. Odmietla, že by medzi ňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere, preto na túto vec nemožno aplikovať ani právne závery v uznesení Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/6/2023 zo dňa 24.07.2024, na ktoré poukázal žalovaný. Pokiaľ žalovaný vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku uviedol, že jej poskytol úver na kúpu tovaru vo výške 1198,- eur, za ktorý zaplatila 1759,01 eura, kedy rozdiel medzi oboma sumami je 561,01 eura a následne žalobkyňa čerpala úver na základe kreditnej karty v sume 1701,06 eura a žalovanému zaplatila sumu 2939,61 eura, žalobkyňa uviedla, že jej mal na základe karty poskytnúť úver len vo výške 1350,- eur, rozdiel preto predstavuje sumu 2150,62 eura a jej zaplata sa žalobkyňa voči žalovanému domáha touto žalobou (s rozdielom v zaokrúhlení 0,03 eura). Žalobkyňa v predmetnom vyjadrení následne zhrnula obsah svojich skorších podaní a potvrdila, že sa voči žalovanému domáha zaplata sumy pôvodne uplatnenej v podanej žalobe, t.j. 2150,59 eura a primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500,- eur, pretože žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, keď jej a ani súdu za 9 rokov trvania súdneho konania nepredložil riadne podpísanú zmluvu na nákup tovaru a ani zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru.

13. Napokon žalovaný v záverečnom vyjadrení zo dňa 16.10.2025 (č.l. 362-364) označil tvrdenia žalobkyne v jej vyjadrení zo dňa 27.09.2025 za zavádzajúce, protirečivé a účelovo konštruované. Pokiaľ totiž žalobkyňa v jeho úvode tvrdí, že jej nebol poskytnutý žiadny revolvingový úver, následne sama uvádza, že prostredníctvom platobnej karty čerpala finančné prostriedky a realizovala splátky. Z toho je podľa žalovaného zrejme, že úverový rámec jej musel byť poskytnutý. Rovnako žalovaný označil za nepravdivé a zavádzajúce tvrdenie žalobkyne, že výška čerpaného úveru dosahovala len sumu 1350,- eur, keď z predložených dokladov vyplýva iná výška. Žalobkyňa podľa neho v priebehu konania opakovane menila výšku uplatňovaného nároku, pričom svoje tvrdenia nevedela ani v jednom prípade dostatočne preukázať, preto navrhol súdu, aby podanú žalobu zamietol.

14. Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo v dňoch 23.04.2025, 21.05.2025, 25.06.2025, 13.08.2025, 24.09.2025 a 22.10.2025, kedy súd oboznámil obsah spisu, vykonal výsluch žalobkyne a zistil nasledovný skutkový stav.

14.1. Zo zmluvy o úvere č. 3803223092 (č.l. 13, lepšie čitateľná na č.l. 266) súd zistil, že má charakter tzv. formulárovej (predtlačenej) zmluvy, na ktorej sú v hornej časti predtlačené identifikačné údaje žalovaného a vpísané osobné údaje žalobkyne ako spotrebiteľa, a to rodné číslo, priezvisko, meno, štátna príslušnosť, rodinný stav, bývanie, dosiahnuté vzdelanie, číslo občianskeho preukazu, adresa trvalého bydliska a informácie o zamestnávateľovi žalobkyne a charakteristika jej pracovného pomeru. Časť zmluvy o úvere, v ktorej majú byť uvedené údaje o ručiteľovi, nie je vyplnená. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že za žalovaného ako veriteľa zmluvu uzatvoril predajca, ktorým je spoločnosť TOP SLOVAKIA Q ART, s.r.o., IČO: 36050130, sídlo Jesenského 85, 960 01 Zvolen. Žalobkyňa bol poskytnutý úver v sume 36092,- Sk, ktorý sa zaviazala splatiť 36 mesačnými splátkami, každá vo výške 1472,- Sk, dátum prvej splátky 30.04.2008, lehota splatnosti 20.03.2011. Žalovaným poskytnutý úver bol použitý na kúpu tovaru označeného ako „nádoby“ od výrobcu TMG, ktorého predajná cena bola 38092,- Sk, pričom žalobkyňa zaplatila v hotovosti sumu 2000,- Sk. Ročná úroková sadzba predstavovala hodnotu 27,17 %, RPMN hodnotu 31,2%, údaj o priemernej hodnote RPMN, ktorý mal byť uvedený v riadku s č. 61 zmluvy o úvere nie je uvedený a celkové náklady spotrebiteľa boli vo výške 16900,- Sk. V spodnej časti zmluvy o úvere je na určených miestach podpísaná žalobkyňa a splnomocnený zástupca žalovaného, dátum uzatvorenia zmluvy je 31.03.2008 a miesto jej uzavretia je uvedené v meste K.. Z časti zmluvy o úvere uvedenej menším písmom pod riadkami č. 73., 74. a 75. vyplýva, že jej neoddeliteľnou súčasťou boli aj Úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. a klient (t.j. žalobkyňa, pozn.)/ručiteľ svojím podpisom potvrdzujú, že sú s nimi oboznámení, všetky ich ustanovenia sú im zrozumiteľné. Nasleduje ďalej text, že spoločnosť a klient podpismi na tejto zmluve zároveň uzatvárajú a) záväzkový

vzťah z právneho dôvodu podľa VČ Hlavy 12 Úverových podmienok, b) Dohodu o zrážkach zo mzdy, c) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru I, d) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru II, to všetko v rozsahu uvedenom na rube tejto listiny a v Úverových podmienkach. Zo zmluvy nevyplýval údaj o adrese žalovaného, na ktorej môže žalobkyňa uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ani údaj o priemernej RPMN, a ani žiadny ďalší údaj o revolvingovom úvere. Údaje o revolvingovom úvere mali byť uvedené na rube predmetného dokumentu, avšak žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 03.09.2025 (č.l. 330rub) uviedol, že na rube zmluvy o úvere sa už ďalší text nenachádza.

14.2. Žalobkyňa spolu so žalobou predložila tri tabuľky, prvú s názvom Poplatky (č.l. 14-23), druhú s názvom v češtine „Přijaté platby“ (č.l. 24, 25) a tretiu s názvom v češtine „Čerpání“ (č.l. 26), pričom na začiatku tohto dokumentu (č.l. 14) je odtlačok pečiatky žalovaného a tento sa nachádza aj na konci každej z tabuliek (č.l. 23, 25, 26). Žalobkyňa na pojednávaní konanom dňa 13.08.2025 potvrdila, že si tieto doklady vyžiadala od žalovaného pred podaním žaloby (č.l. 313), súd sa preto nestotožnil s pochybnosťami žalovaného o charaktere tohto dôkazného prostriedku. Z dôvodu, že sa na ňom nachádzajú na viacerých miestach odtlačky pečiatky žalovaného, že žalovaná uviedla, že si tieto dokumenty vyžiadala od žalovaného, čo žalovaný v priebehu konania nepoprel, súd nemá pochybnosť o tom, že dokumentujú splácanie úveru žalobkyňou žalovanému.

14.2.1. Z tabuľky s názvom Poplatky súd zistil, že predstavuje pohyby na úverovom účte žalobkyne vedenom žalovaným v období od 31.12.2010 do 31.07.2016 a obsahuje informácie o platiach realizovaných žalobkyňou v prospech žalovaného, pričom žalobkyňa uskutočnila prvú platbu označenú ako „úhrada poplatku za výber z automatu“ vo výške 2,29 eura dňa 11.02.2011 (č.l. 22) a poslednou platbou bol mesačný poplatok za vedenie účtu vo výške 1,49 eura dňa 31.07.2016 (č.l. 15).

14.2.2. Z tabuľky s názvom „Přijaté platby“ (č.l. 24, 25) súd zistil, že preukazujú realizáciu bankových prevodov žalobkyňou v prospech žalovaného v období od 16.03.2011 do 17.06.2016 a celková suma zaplatená žalobkyňou je 2364,67 eura.

14.2.3. Z tabuľky s názvom „Čerpání“ (č.l. 26) súd zistil, že obsahuje 28 debetných operácií uskutočnených žalobkyňou z úverového účtu vedeného žalovaným počas obdobia od 11.02.2011 až do 15.02.2013 v celkovej sume 1701,06 eura.

14.3. Z mailovej komunikácie žalobkyne (č.l. 27-33) súd zistil, že žalobkyňa adresovala na mailovú adresu vymahanieB..sk výzvy v súvislosti so zmluvou o úvere, keď od žalovaného požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 558,- eur a 1589,61 eura zo zmluvy z úverovej karty, t.j. celkom 2148,- eur, ktoré žiada vrátiť prostredníctvom poštovej poukážky. Z mailovej predmetnej komunikácie taktiež súd zistil, že žalobkyňa poslala prvú výzvu žalovanému dňa 17.08.2016 o 21:28 hod (č.l. 32).

14.4. Z výpisov z účtu predložených žalovaným (č.l. 247-264) súd zistil, že predstavujú mesačný prehľad pohybov na úverovom účte žalobkyne vedenom žalovaným v súvislosti so zmluvou o úvere č. 3803223092 počas obdobia od 02/2011 až do 02/2013, pričom chýbajú výpisy za mesiace 05/2011, 08/2011, 11/2011, 12/2011, 05/2012, 07/2012, a 08/2012.

14.5. Z tabuľky obsahujúcej informácie o čerpaní (č.l. 265) súd zistil, že obsahuje prehľad výberov, ktoré uskutočnila žalobkyňa, spolu s uvedením presného dátumu a času uskutočnenia výberu, a tiež aj miesta, kde bol výber žalobkyňou realizovaný. Porovnaním číselných údajov z tejto tabuľky s údajmi v tabuľke s názvom „Čerpání“ predloženej žalobkyňou (č.l. 26) súd konštatuje, že obe tieto tabuľky obsahujú totožné informácie o výške žalobkyňou vybraných súm a dátume príslušného výberu, keď celková suma, ktorú žalobkyňa vybrala prostredníctvom karty, je 1701,06 eura.

14.6. Z Úverových zmluvných podmienok (č.l. 332, 333) súd zistil, že predstavujú všeobecné úverové podmienky žalovaného, ktoré platili v čase od 01.02.2008.

14.7. Z výsluchu žalobkyne uskutočneného na pojednávaní dňa 13.08.2025 (č.l. 313) súd zistil, že sa zúčastnila prezentácie v reštaurácii Riviéra, keď ju požiadala jej suseda, aby ju sprevádzala. Na prezentácii, kde sa zúčastnilo asi 20 záujemcov, bol ponúkaný riad, ktorý bol drahý a žalobkyňa ako matka troch detí si ho nemohla dovoliť. Predajcovia však prítomným oznámili, že si riad môžu kúpiť na splátky. Za tými, ktorí o to prejavili záujem, prišla rovno na danej akcii zamestnankyňa, ktorá s nimi vyplnila potrebné papiere, počas predajnej akcie tam boli dve alebo tri zamestnankyne. Zamestnankyňa už mala pripravené formuláre, od žalobkyne si vypýtala občiansky preukaz, a tiež sa jej spýtala, kde je zamestnaná, iné možnosti úveru jej neponúkla. Bolo to robené narýchlo, pretože miestnosť, v ktorej sa prezentácia odohrala, bola prenajatá len na určitý čas. Žalobkyňa po podpísaní dostala len zmluvu o úvere, iné dokumenty jej počas prezentácie odovzdané neboli, nebola osobitne informovaná o úverových podmienkach. Žalobkyňa bolo prisľúbené, že riady dostane približne o 2 týždne, následne začala splácať úver. V tom čase ešte mala účet v banke, tak ho splácala z neho a neskôr platila prostredníctvom poštovej poukážky. Žalobkyne sa spýtal jej syn, či tak dlho spláca úver na karte, ona to neriešila, prišla jej informácia, že má zaplatiť, tak platila. Na pojednávaní konanom dňa 22.10.2025 žalobkyňa doplnila, že

si nespomína, že by jej boli odovzdané Úverové zmluvné podmienky žalovaného, potvrdila len prevzatie podpísanej zmluvy o úvere. Poskytnutý úver na kúpu hrncov splatila riadne v lehote splatnosti, t.j. k 20.03.2011. Od žalovaného žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu, že sa celá záležitosť naťahuje už roky, trvá to dlho; viac k tomu uviesť nevedela.

15. Podľa § 32 ods. 1 OZ účinného ku dňu 31.03.2008, ak z právneho úkonu nevyplýva, že niekto koná za niekoho iného, platí, že koná vo vlastnom mene.

16. Podľa § 52 ods. 1 OZ účinného ku dňu 31.03.2008, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 52 ods. 3 OZ účinného ku dňu 31.03.2008, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 52 ods. 4 OZ účinného ku dňu 31.03.2008, spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

20. Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

21. Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

22. Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

23. Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

24. Podľa § 456 veta prvá OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

25. Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

26. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

27. Podľa § 4 ods. 2 písm. d), e), g), j), k) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2.

28. Podľa § 4 ods. 3 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať.

29. Podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

30. Podľa Hlavy 8 § 1 Úverových podmienok žalovaného (č.l. 332-333), zmluvné strany, klient a spoločnosť, sa popri ÚZ (t.j. zmluvy o úvere, pozn.) dohodli aj na uzatvorení zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru, čiže Zmluvy o RÚ I. Na základe takto uzatvorenej zmluvy o RÚ I. vzniká klientovi právo na poskytnutie revolvingového úveru (ďalej len RÚ I.) a spoločnosti povinnosť RÚ I. za dohodnutých podmienok poskytnúť klientovi. Klient je oprávnený čerpať RÚ I. opakovane, prostredníctvom Úverovej karty (ďalej len ÚK) za podmienok stanovených v týchto ÚP a to vždy maximálne vo výške nevyčerpaného zostatku dohodnutého úverového rámca RÚ I. Spoločnosť a klient si dohodli úverový rámec RÚ I. vo výške 15.000,- Sk. Klient sa uzatvorením tejto Zmluvy o RÚ I. zaväzuje poskytnutý RÚ I. spoločnosti vrátiť a zaplatiť jej za poskytnutie RÚ I. úroky.

31. Podľa Hlavy 8 § 2 Úverových podmienok žalovaného, klient a spoločnosť sa dohodli na tom, že ÚK, špecifikovanú v Hlave 10. a 11. týchto ÚP, spolu s výzvou k jej aktivácii a Metodickú príručku je spoločnosť oprávnená klientovi zaslať, ak si bude riadne plniť svoje povinnosti vyplývajúce z ÚZ, ÚP a platných právnych predpisov. Neoddeliteľnou súčasťou Metodickej príručky je aktuálny sadzobník poplatkov a odmien (ďalej len sadzobník poplatkov).

32. Podľa Hlavy 8 § 3 Úverových podmienok žalovaného, zmluva o RÚ I. sa stáva platnou podpisom ÚZ a účinnou okamžikom prvého čerpania finančných prostriedkov prostredníctvom ÚK a to po jej riadnej a včasnej aktivácii. ÚK je riadne a včas aktivovaná, ak je aktivovaná v súlade s obsahom ustanovení týchto ÚP a obsahom Metodickej príručky. Včasnou aktiváciou ÚK sa rozumie jej aktivácia v lehote do uplynutia 6 kalendárnych mesiacov odo dňa odoslania výzvy k aktivácii ÚK spolu s ÚK a Metodickou príručkou s tým, že táto lehota začína plynúť prvým kalendárnym mesiacom nasledujúcim po kalendárnom mesiaci, v ktorom boli uvedené dokumenty klientovi odoslané. Ak nie je ÚK riadne a včas aktivovaná v stanovenej lehote 6 kalendárnych mesiacov, uplynutím tejto lehoty je spoločnosť oprávnená vykonať automatickú blokáciu ÚK.

33. Podľa Hlavy 8 § 4 Úverových podmienok žalovaného, zmluvné strany sa tiež dohodli, že už pri aktivácii ÚK podľa § 3 tejto Hlavy ÚP je klient oprávnený rozhodnúť o zvýšení úverového rámca RÚ I. Zmluvné strany sa teda dohodli na zvýšení úverového rámca RÚ I. a to z počiatočnej výšky 15000,- Sk na čiastku stanovenú klientom v telefonickom hovore so spoločnosťou, pri ktorom dochádza k aktivácii ÚK. Klient je oprávnený stanoviť novú výšku úverového rámca RÚ I. v rozmedzí od 15000,- Sk do tzv. maximálnej čiastky. Maximálnu čiastku oznámi spoločnosť klientovi. Telefonický hovor klienta, ktorým bude určená nová výška úverového rámca RÚ I. na základe tohto ustanovenia ÚP, je odkladacou podmienkou dohody zmluvných strán o zvýšení úverového rámca RÚ I. Zmenu úverového rámca RÚ I. je možné uskutočniť kedykoľvek počas platnosti zmluvy o RÚ I. (viď Hlava 9 § 8).

34. Podľa Hlavy 8 § 5 Úverových podmienok žalovaného, spoločnosť klientovi ku dňu účinnosti Zmluvy o RÚ I. zriadi úverový účet pre čerpanie RÚ I. a to do výšky dohodnutého úverového rámca RÚ I. Úverovým účtom sa rozumie účet, na ktorom spoločnosť eviduje svoje pohľadávky voči klientovi z poskytnutého RÚ I. a tomu zodpovedajúce záväzky klienta. Úverovým rámcom RÚ I. sa rozumie maximálny objem RÚ I., ktorý je za podmienok stanovených v Zmluve o RÚ I., týchto ÚP a Metodickej príručke klient oprávnený čerpať.

35. Podľa Hlavy 8 § 6 Úverových podmienok žalovaného, RÚ I. je klientovi poskytovaný k uspokojovaniu jeho priebežných finančných potrieb. Klient je oprávnený čerpať po odsúhlasení zo strany spoločnosti poskytnutý RÚ I. prostredníctvom ÚK do výšky nevyčerpaného zostatku úverového rámca RÚ I., ak ÚZ neustanovuje inak. ÚK má funkciu identifikačnú a platobnú (viď Hlava 11. týchto ÚP). Platobná funkcia umožňuje vykonať čerpanie elektronickou cestou prostredníctvom siete MasterCard. Identifikačná

funkcia umožňuje vykonať čerpanie prostredníctvom siete predajcov spoločnosti za účelom kúpy, resp. poskytnutia Produktu.

36. Podľa Hlavy 8 § 7 Úverových podmienok žalovaného, účinnosťou Zmluvy o RÚ I. sa pre klienta a spoločnosť stanú záväznými ustanovenia Hlavy 9., 10. a 11. týchto ÚP a Metodické príručky. Zabezpečenie pohľadávky spoločnosti z titulu poskytnutého úveru v prospech klienta sa v celom rozsahu vzťahuje aj na zabezpečenie pohľadávky spoločnosti z titulu poskytnutia RÚ I. podľa tejto ÚZ a ÚP.

37. Podľa Hlavy 8 § 8 Úverových podmienok žalovaného, zmluva o RÚ I. je uzatvorená na dobu neurčitú. Zmluvu o RÚ I. je klient oprávnený písomne vypovedať, len ak nemá voči spoločnosti žiadne záväzky z RÚ I. V takom prípade je výpovedná lehota 30 dní a začína plynúť dňom doručenia výpovede spoločnosti. Spoločnosť môže Zmluvu o RÚ I. vypovedať kedykoľvek, pričom platí výpovedná lehota uvedená v predchádzajúcej vete. Ak klient nečerpá RÚ I. ani v jednom prípade po dobu platnosti ÚK, končí Zmluva o RÚ I. automaticky dňom ukončenia platnosti ÚK.

38. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzatvorenú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.

39. Podľa § 3 ods. 5 veta posledná zákona č. 250/2007 Z.z., spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

40. Súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že medzi sporovými stranami došlo dňa 31.03.2008 k uzatvoreniu zmluvy o úvere, na základe ktorej žalovaný v postavení dodávateľa poskytol žalobkyni v postavení spotrebiteľa spotrebiteľský úver na kúpu spotrebného tovaru, ktorý si žalobkyňa vybrala počas predajnej akcie, konanej v priestoroch reštaurácie Riviéra v ten istý deň. Zmluva o úvere bola v súlade s § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch uzatvorená písomne a žalobkyňa po jej podpísaní dostala jedno jej vyhotovenie. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že zmluva o úvere je neplatná z dôvodu, že žalovaný nepredložil plnomocenstvo, ktorým splnomocnil osobu, ktorá podpísala predmetnú zmluvu v jeho mene počas predajnej akcie spolu so žalobkyňou. Zmluva o úvere je vyhotovená na predtlačenom formulárovom tlačive, ktoré obsahuje identifikačné údaje žalovaného a údaje o žalobkyni boli v elektronickej podobe vložené do predmetného formulára, ktorý bol vytlačený a následne podpísaný určenou zamestnankyňou. Žalobkyňa sa na túto zamestnankyňu, ktorej dobrovoľne poskytla doklad totožnosti a ďalšie osobné údaje (informácie o zamestnávateľovi, výške mzdy a pod.), obrátila počas predajnej akcie práve z dôvodu, že pre ňu vie zabezpečiť úver potrebný na kúpu spotrebného tovaru, o ktorý prejavila záujem. Keďže zmluvu o úvere obsahujúcu identifikačné údaje žalovaného, popri žalobkyni ako dlžníkovi podpísala iná osoba, podľa § 32 ods. 1 OZ platí, že táto osoba konala za žalovaného ako veriteľa. Žalobkyňa ani pri uzatváraní zmluvy o úvere a ani následne počas plnenia svojich povinností, ktorých existenciu z predmetnej zmluvy odvodzovala, nijakým spôsobom nespochybňovala oprávnenia osôb, ktoré konali v mene žalovaného počas predajnej akcie. Súd preto tieto jej námietky, ktoré uviedla v priebehu tohto konania až v roku 2025, deväť rokov po zániku zmluvného vzťahu so žalovaným, vyhodnotil ako účelové. Obdobne, pokiaľ žalobkyňa namietala nesprávny údaj o mieste podpísania zmluvy o úvere uvedený v jej texte, a ku ktorému malo dôjsť vo K., z vykonaného dokazovania je nepochybné, že predmetná zmluva bola uzatvorená v V.. Ide tak o zrejmu nesprávnosť, ktorá však nemá za následok neplatnosť samotnej zmluvy o úvere. Žalobkyňa v podanej žalobe ďalej tvrdila, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré mali spočívať v nedostatočnej veľkosti písma, absencii údajov o výške počte a termínoch splátky, v súčasnom uzatvorení dohody o zrážkach zo mzdy a v súčasnom uzatvorení poisťovnej zmluvy (porovnaj č.l. 3-9 a 157rub). Súd po oboznámení sa s obsahom zmluvy o úvere a taktiež aj Všeobecnými zmluvnými podmienkami žalovaného nezistil, že by tieto obsahovali neprijateľné podmienky. Pokiaľ žalobkyňa za neprijateľnú podmienku považovala okolnosť, že žalovaný pri vyhotovení zmluvy o úvere použil nečitateľné písmo (č.l. 4), súd sa ani s týmto jej argumentom nestotožnil. Minimálna veľkosť písma spotrebiteľských zmlúv bola ustanovená zákonom č. 106/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa OZ, a to s účinnosťou od 01.06.2014, kedy bola do § 53c OZ doplnená nová druhá veta v znení: „Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ako aj ustanovenia obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach alebo

v akýchkoľvek iných zmluvných dokumentoch, ktoré so spotrebiteľskou zmluvou súvisia, nesmú byť uvedené pre spotrebiteľa nečitateľným a menším písmom, ako ustanoví vykonávací predpis.“ Právnym následkom porušenia minimálnej veľkosti písma je neplatnosť príslušnej spotrebiteľskej zmluvy. Zmluva o úvere bola uzatvorená dňa 31.03.2008, t.j. viac ako šesť rokov predtým, ako predmetné ustanovenie nadobudlo účinnosť, preto ho nebolo možné na posudzovaný prípad aplikovať. Ani ďalšiu námietku žalobkyne, keď neprijateľnou zmluvnou podmienkou mala byť okolnosť, že uzatvorením zmluvy o úvere došlo súčasne k uzatvoreniu dohody o zrážkach zo mzdy, súd nepovažoval za opodstatnenú. V občianskoprávných vzťahoch je bežné, keď jeden dokument obsahuje viacero právnych úkonov; táto okolnosť ale automaticky nepredstavuje neprijateľnú podmienku. Neprijateľnou podmienkou by in concreto mohla byť v prípade, ak by s ohľadom na všeobecnú definíciu neprijateľných podmienok vyjadrenú v § 53 ods. 1 OZ spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, t.j. v prípade žalobkyne, čo ale v posudzovanom prípade súd nezistil. Obdobne sa súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, že v čase uzatvorenia zmluvy o úvere bolo dojednanie dohody o zrážkach zo mzdy ako súčasťou zmluvy o úvere právne dovolené a dodatočné kritériá pre tento typ zabezpečenia záväzku v spotrebiteľských vzťahoch boli prijaté až s účinnosťou od 01.05.2014, t.j. viac ako šesť rokov po uzatvorení zmluvy o úvere. Súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj argumentáciu žalobkyne, že neprijateľnými podmienkami má byť absencia obsahových náležitostí zmluvy o úvere (výška RPMN, výška, počet a termíny splátok a pod.). Absencia uvedených obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nespĺňa kritériá legálnej definície neprijateľných podmienok podľa § 53 ods. 1 OZ, pretože takýto nedostatok nespôsobuje značnú nerovnováhu práv a povinností v neprospech spotrebiteľa. Je ale potrebné uviesť, že s týmto nedostatkom sa môžu spájať iné právne následky (napr. bezúčnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru, neplatnosť zmluvy a pod.). Napokon, pokiaľ žalobkyňa za neprijateľnú podmienku považovala uzatvorenie zmluvy o poistení, v posudzovanom prípade uzatvorenie takejto zmluvy z vykonaného dokazovania nevplynulo, preto je aj táto námietka žalobkyne nedôvodná. Súd preto žalobu v časti, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neprijateľných podmienok, zamietol ako nedôvodnú.

41. Súd uvádza, že podpísaním zmluvy o úvere so žalovaným dňa 31.03.2008 došlo k uzatvoreniu dvoch zmlúv o úvere, a taktiež k uzatvoreniu dohody o zrážkach zo mzdy. Ako je uvedené vyššie, žalovaný na základe zmluvy o úvere poskytol žalobkyňu úver v sume 36092,- Sk, určený na kúpu žalobkyňou vybraného spotrebného tovaru. Žalobkyňa sa tento úver zaviazala splácať žalovanému v mesačných splátkach vo výške 1472,- Sk, pričom konečná splatnosť tohto úveru bola dohodnutá k 20.03.2011. Súčasne však žalovaný na základe predmetnej zmluvy, ktorej súčasťou boli aj Úverové podmienky žalovaného, žalobkyňu poslal platobnú kartu a umožnil jej čerpať revolvingový úver podľa Hlavy 8 Úverových podmienok žalovaného, na čo odkazovala v príslušnom texte aj samotná zmluva o úvere (viď vyššie ods. 14.1.). Pri takomto type úveru je schválený úverový rámec, ktorý má dlžník neustále k dispozícii bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania veriteľa. Ak dlžník vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň každou splátkou zvyšuje. Žalobkyňa podľa svojho vyjadrenia splatila žalovanému poskytnutý úver v dohodnutej lehote splatnosti, t.j. k 20.03.2011 (č.l. 374), čo žalovaný v priebehu konania nepoprel. Následne jej žalovaný podľa vyjadrenia žalobkyne poslal obálku s kartou, a to v čase približne po splatení troch štvrtín predmetného úveru; súčasne jej žalovaný navrhol, aby kartu používala, čo žalobkyňa aj spravila (č.l. 276). Súd v tejto súvislosti dopĺňa, že zo stranami predložených dokumentov vyplýva, že žalobkyňa použila kartu na čerpanie revolvingového úveru až v mesiaci február 2011, keď dňa 11.02.2011 vybrala sumu 100,- eur z bankomatu (č.l. 247), a teda revolvingový úver poskytnutý žalovaným začala využívať mesiac pred konečnou splatnosťou úveru na kúpu spotrebného tovaru, ktorá podľa zmluvy o úvere nastala dňa 20.03.2011.

42. Z dôvodu, že súd z vykonaného dokazovania zistil, že medzi žalobkyňou a žalovaným vznikol právny vzťah založený zmluvou o úvere, v ďalšom sa zaoberal dôvodnosťou žalobkyňou uplatneného nároku. V tejto súvislosti súd považuje za vhodné zosumarizovať, že po vydaní rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 8CoCsp/10/2020-137 zo dňa 31.05.2022 a následných spresneniach žalobného petitu žalobkyňou zostal predmetom tohto konania nárok na rozhodnutie súdu o existencii neprijateľných podmienok v zmluve o úvere a Všeobecných zmluvných podmienkach žalovaného, ďalej nárok voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2150,59 eura spolu s úrokom z omeškania 27,17% ročne zo sumy 2150,59 eura od 01.04.2011 do zaplatenia a napokon nárok na primerané finančné zadostučinenie v sume 500,- eur, uplatnený podľa § 3 ods. 5 veta posledná zákona č. 250/2007

Z.z. Súd preto podrobil obsah zmluvy o úvere skúmaniu, či obsahuje všetky náležitosti vymedzené v § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (pozri č.l. 266). Súd konštatuje, že v riadku č. 61 zmluvy o úvere absentuje údaj o priemernej RPMN, ktorý predstavuje obsahovú náležitosť uvedenú v § 4 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že údaj o priemernej RPMN v zmluve o úvere absentoval, preto súd nemohol vychádzať z právnych záverov vyjadrených v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.02.2025, v zmysle ktorých: „Nesprávne uvedenie len priemernej hodnoty RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere (bez ohľadu na povahu odchýlky) a podobne tiež nesprávne uvedenie RPMN v spotrebiteľov prospech samo osebe bezúročnosť úveru ani nemožnosť žiadať v súvislosti s jeho poskytnutím poplatky nespôsobuje“ (R 34/2025 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2025). Predmetné právne závery totiž možno aplikovať na prípady, kedy je priemerná RPMN uvedená a nie na prípady, kedy v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba. Súd ďalej zistil, že predmetná zmluva neobsahuje údaj o adrese predávajúceho (t.j. veriteľa), na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ako to vyplýva z § 4 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch. Aj keď v zmluve o úvere boli uvedené identifikačné údaje žalovaného ako veriteľa, tieto zodpovedajú obsahovej náležitosti zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, avšak nemajú vplyv na zákonom o spotrebiteľských úveroch veriteľovi ustanovenú osobitnú povinnosť mať v zmluve uvedené údaje o adrese predávajúceho, na ktorej možno uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ako to vyplýva z § 4 ods. 2 písm. d) cit. zák. V tejto súvislosti súd poukazuje na právne závery uvedené v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24CoCsp31/2020 zo dňa 19.10.2020, podľa ktorých zmluva o spotrebiteľskom úvere musí explicitne obsahovať adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Hodno pritom uviesť, že v posudzovanom prípade bola zmluva o úvere uzatvorená mimo prevádzkových priestorov veriteľa, čo jeho povinnosť osobitného označenia tejto adresy ešte viac zväčšuje. Keďže súd z obsahu uzatvorenej zmluvy o úvere zistil, že v nej chýbajú údaje podľa § 4 ods. 2 písm. d) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, na žalovaným poskytnuté úvery žalobkyni je potrebné uplatniť právny následok vyplývajúci z § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým je bezúročnosť a bezpoplatkovosť týchto úverov. Súd zdôrazňuje, že revolvingový úver, ktorý žalobkyňa čerpala ku koncu konečnej splatnosti úveru poskytnutého na kúpu ňou zvoleného tovaru, poskytol žalovaný žalobkyni na základe zmluvy o úvere. Preto absencia označených údajov v zmluve o úvere mala vplyv aj na revolvingový úver poskytnutý žalovaným v roku 2011, ktorý je z tých istých dôvodov potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Z dôvodu, že v čase jeho čerpania už bol účinný zákon č. 129/2010 Z.z., súd poukazuje na jeho prechodné ustanovenie v § 25 ods. 1, aplikáciou ktorého sa právne následky uvedené v § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch budú vzťahovať aj na revolvingový úver, pretože bol poskytnutý na základe zmluvy uzatvorenej dňa 31.03.2008, t.j. pred účinnosťou zákona č. 129/2010 Z.z. Prechodné ustanovenie § 25 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré sa tiež bude na revolvingový úver aplikovať, ukladá žalovanému ako veriteľovi dodatočné povinnosti v súvislosti s predmetným úverom, ktoré ale nie sú pre právne posúdenie existencie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súdom v tomto konaní relevantné.

43. Pretože súd dospel k záveru, že úvery poskytnuté žalovaným žalobkyni na základe zmluvy o úvere sú bezúročné a bez poplatkov, nebolo účelné skúmať ostatné obsahové náležitosti posudzovanej zmluvy, resp. ich prípadnú absenciu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že výška úveru poskytnutého žalobkyni bola 36092,- Sk, čo po prepočte konverzným kurzom predstavuje sumu 1198,03 eura. V súvislosti s týmto úverom žalobkyňa podľa svojho tvrdenia v žalobe zaplatila žalovanému sumu 52992,- Sk (č.l. 2), čo zodpovedá aj súčtu celkovej výšky úveru (36092,- Sk) a celkových nákladov spotrebiteľa (16900,- Sk) podľa riadkov č. 55 a 62 zmluvy o úvere (č.l. 266) a po prepočte konverzným kurzom predstavuje sumu 1759,01 eura. Rozdiel medzi uvedenými sumami, t.j. suma 560,98 eura, predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného získané na úkor žalobkyne v dôsledku, že úver poskytnutý žalobkyni na kúpu spotrebného tovaru je bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s revolvingovým úverom, poskytnutým žalobkyni prostredníctvom platobnej karty, súd z vykonaného dokazovania zistil, že žalobkyňa ho čerpala vo výške 1701,06 eura, ako to vyplýva z tabuľky s názvom „Čerpání“ predloženej žalobkyňou (č.l. 26), ktorej údaje sa zhodujú s tabuľkou predloženou žalovaným (č.l. 265). Pokiaľ aj bol kreditný limit na karte zaslanej žalovaným žalobkyni určený v sume 1350,- eur, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa túto sumu prečerpala a v skutočnosti jej žalovaný poskytol revolvingový úver až v sume 1701,06 eura, a táto suma bola preto rozhodujúca pre určenie bezdôvodného obohatenia žalovaného. Súčtom všetkých platieb uskutočnených žalobkyňou, ktoré vyplývajú z tabuľky „Přijaté platby“ (č.l. 24) súd zistil, že celková suma zaplatená žalobkyňou v období splácania revolvingového úveru predstavuje sumu 2939,61 eura, rozdiel medzi žalovaným poskytnutou

sumou revolvingového úveru a sumou celkom zaplatenou na jeho splatenie žalovanému predstavuje sumu 1238,55 eura (2939,61 - 1701,06). Súd konštatuje, že rovnaká suma vyplýva aj z výpisov z účtu predložených žalovaným (č.l. 247-264). Z dôvodu, že niektoré výpisy z účtu chýbali (pozri ods. 14.4 vyššie), bolo potrebné k výslednej sume pripočítať ešte platby žalobkyne podľa tabuľky „Prijaté platby“, ktoré boli uskutočnené v mesiacoch, ktorých výpisy z účtu žalovaný nepredložil. Ako je ale uvedené vyššie, z dôvodu, že aj tabuľky predložené žalobkyňou spolu so žalobou obsahujú od tlačok pečiatky žalovaného, aj predmetné tabuľky žalobkyňa získala od žalovaného, preto tieto zhodne s výpismi z účtu poskytujú informácie o platbách uskutočnených žalobkyňou v prospech žalovaného v súvislosti so splácaním revolvingového úveru. Súd preto uvádza, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil sumou celkom 1799,53 eura (560,98 + 1238,55). Uvedený právny záver korešponduje aj s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.05.2020, sp. zn. III. ÚS 43/2020, podľa ktorého „bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere, má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Zmluvný vzťah je v takomto prípade založený relevantným právnym titulom, na základe ktorého sú zmluvné strany povinné si navzájom plniť (aj keď zo strany spotrebiteľa v obmedzenom rozsahu, nekorešpondujúcom s ustanoveniami zmluvy o úrokoch, poplatkoch).“ Žalobkyňa v podanej žalobe od žalovaného požadovala sumu 2150,59 eura, t.j. o 351,06 eura viac, ako jej súd priznal. Táto suma predstavuje rozdiel medzi limitom kreditnej karty, ktorý bol žalovaným určený v sume 1350,- eur a sumou, ktorú žalovaná prostredníctvom tejto kreditnej karty skutočne načerpala, a ktorá vyplynula z vykonaného dokazovania, t.j. 1701,06 eura. Pretože žalovaný žalobkyni poskytol revolvingový úver vo výške 1701,06 eura, bezdôvodne sa mohol obohatiť až prijatím plnenia od žalobkyne nad túto sumu, a nie nad sumu 1350,- eur. Súd preto podanú žalobu v rozsahu žalobkyňou uplatnenej sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 351,06 eura zamietol ako nedôvodnú.

44. Na základe vyššie uvedeného teda vznikla žalovanému podľa § 451 ods. 1 OZ povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 1799,53 eura, avšak žalovaný namieta premlčanie, keď podľa neho sú premlčané prípadné nároky žalobkyne pred 09.10.2014 (č.l. 214). Žaloba v tejto veci bola podaná dňa 09.10.2017. Aj v zmysle ustálenej judikatúry: „Pre premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník ustanovuje v § 107 kombinovanú premlčaciu dobu, a to subjektívnu, ktorá je dvojročná, a objektívnu, ktorú nemožno prekročiť, hoci by ešte boli podmienky na plynutie subjektívnej premlčacej doby, a ktorej dĺžka je určená rozdielne podľa charakteru získania bezdôvodného obohatenia. V prípade, ak bolo bezdôvodné obohatenie získané bez úmyselného konania, jej dĺžka je tri roky, a ak bolo také obohatenie získané úmyselne, Občiansky zákonník určil jej dĺžku v rozsahu desať rokov. Aj plynutie týchto lehôt je ustanovené odlišne a aj ich plynutie a skončenie nie je od seba závislé. Osobitne je upravený aj začiatok plynutia týchto premlčacích dôb. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Pritom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto obohatenia na jeho úkor dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr. Naproti tomu, plynutie objektívnej premlčacej doby je upravené bez akejkoľvek závislosti od subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení získanom na jeho úkor; v zmysle ustanovenia § 107 ods. 2 OZ plynie odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo.“ (viď zo správy o zhodnotení rozhodovania súdov SSR vo veciach zodpovednosti za neoprávnený majetkový prospech získaný z nestatočných zdrojov prerokovanej občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SSR, sp. zn. Cpj 48/85, a schválenej plénom Najvyššieho súdu SSR 22.11.1985, sp. zn. Pls 2/85, R 25/1986). Súd pri aplikácii príslušných ustanovení OZ o premlčaní skúmal začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty a taktiež aj objektívnej premlčacej lehoty, ktorá je v posudzovanom prípade s ohľadom na súdnu prax najvyšších súdnych autorít desaťročná (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.02.2022, R 15/2022 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2022). Pretože zmluva o úvere medzi stranami vznikla dňa 31.03.2008 a žalobkyňa podala v tejto veci žalobu dňa 09.10.2017, celkom zjavne bola podaná včas, počas desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty, ktorá nemohla začať plynúť skôr, ako bola uzatvorená zmluva, v súvislosti s ktorou vzniklo bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa prvýkrát požiadala žalovaného o vrátenie bezdôvodného obohatenia mailovou správou zo dňa 17.08.2016 (č.l. 30), žalovaný v tejto súvislosti označil za prvú komunikáciu žalobkyne s ním mailovú správu, ktorá mu bola doručená dňa 23.08.2016 (č.l. 330rub). V priebehu konania žalovaný

len všeobecne uviedol, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia mohla dozvedieť aj skôr, ako v čase, keď mu poslala mailovú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Námietka premlčania pritom predstavuje prostriedok procesnej obrany, ktorého preukázanie v tomto konaní zaťažovalo žalovaného. Odhladnuc od okolností, že bolo prakticky nemožné, aby žalovaný preukázal subjektívnu vedomosť žalobkyne o tom, že sa na jej úkor obohatil, toto dôkazné bremeno v konaní zaťažovalo žalovaného. Pretože žalovaný nepreukázal, že žalobkyňa vedela o vzniku bezdôvodného obohatenia v čase dva roky pred podaním žaloby, t.j. pred dňom 09.10.2015, súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná nielen počas plynutia objektívnej premlčacej lehoty, ale tiež počas dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, a teda žalobkyňa si svoje nároky voči žalovanému uplatnila včas. Súd preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 1799,53 eura titulom bezdôvodného obohatenia.

45. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

46. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

47. Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

48. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

49. Žalobkyňa v podanej žalobe uplatnila voči žalovanému úroky z omeškania vo výške 27,17 % ročne z dlžnej sumy od 01.04.2011 až do zaplatenia; v priebehu konania nezdôvodnila ani výšku úrokovej sadzby a ani neuviedla, z akého dôvodu je ňou uvedený deň 01.04.2011 prvým dňom omeškania žalovaného so splnením povinnosti. Žalobkyňou uplatnený nárok je bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo v súvislosti so zmluvou o úvere zo dňa 31.03.2008, preto čas plnenia, t.j. jeho vydanie žalobkyne z uzatvorenej zmluvy o úvere nevyplyva. Žalobkyňa odoslala žalovanému výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 17.08.2016, a teda žalovaný bol povinný splniť svoju povinnosť zaplatiť dňa 18.08.2016 a s ohľadom na § 563 OZ sa nasledujúci deň, t.j. 19.08.2016, dostal do omeškania. Základná sadzba Európskej centrálnej banky k prvému dňu omeškania predstavovala 0 %. Po pripočítaní 8 percentuálnych bodov tak výška úrokov z omeškania predstavuje 8 % ročne. Žalovaný dlžnú sumu v lehote splatnosti nezaplatil, preto žalobkyne vzniklo právo požadovať od žalovaného ako dlžníka popri plnení istiny aj úroky z omeškania vo výške uvedenej v predchádzajúcej vete, keďže ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Súd preto vyhovel žalobe aj v časti uplatnených úrokov z omeškania a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť ich žalobkyne z dlžnej sumy od 19.08.2016 do zaplatenia tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku. Pre úplnosť súd uvádza, že žalobkyňou uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške prevyšujúcej 8 % ročne, t.j. v rozsahu 19,17 percentuálnych bodov, a taktiež nárok uplatnený za obdobie pred dňom 19.08.2016, t.j. od 01.04.2011 do 18.08.2016, považoval za nedôvodné, preto ich zamietol.

50. Súd napokon skúmal dôvodnosť nároku žalobkyne voči žalovanému na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 500,- eur. Z dôvodu prechodného ustanovenia § 53 ods. 1 aktuálne účinného zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na posudzovaný vzťah a nároky žalobkyne z neho vzniknuté sa použijú ustanovenia predchádzajúceho právneho predpisu, ktorým je zákon č. 250/2007 Z.z. Súd preto tento nárok žalobkyne posudzoval podľa tohto skoršieho právneho predpisu. Žalobkyňa v žalobe ani v priebehu konania nekonkretizovala, v dôsledku porušenia ktorých ustanovení si tento nárok uplatnila, súd preto jeho dôvodnosť posudzoval len s ohľadom na to, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania. Ako je uvedené vyššie v ods. 42 tohto rozsudku, zmluva o úvere neobsahuje náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. d) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Týmto opomenutím na strane žalovaného bola splnená hypotéza právnej normy vyjadrenej v § 3 ods. 5 veta posledná zákona č. 250/2007 Z.z. Žalovaný totiž porušil cit. ust. zákona o spotrebiteľských úveroch a súčasne § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z., keď ako podnikateľ bol povinný žalobkyne ako spotrebiteľovi poskytnúť služby riadne, čo neurobil. V zhode so závermi ustálenej rozhodovacej praxe (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019) súd uvádza, že § 3 ods. 5 veta posledná zákona

č. 250/2007 Z.z. má plniť satisfakčnú a sankčnú funkciu. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom, avšak ho možno chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva porušujú hrubým spôsobom. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. Cit. ust. nevyžaduje pre priznanie primeraného zadosťučinenia žiadnu inú podmienku, t.j. ani aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy alebo aby bola spotrebiteľovi privedená konkrétna ujma. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. V posudzovanom prípade žalobkyne súd s ohľadom na citované východiská, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, považoval základ tohto žalobkyňou uplatneného nároku voči žalovanému za dôvodný. V tejto súvislosti súd uvádza, že žalobkyňa jeho výšku nároku spočiatku nijako nezdôvodnila, následne argumentovala počtom hodín, ktoré musela vynaložiť na podanie žaloby v tejto veci (č.l. 202) a napokon poukázala na dĺžku tohto sporového konania (č.l. 374); žiadne ďalšie skutkové tvrdenia napriek výzve súdu v konaní neuviedla. Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od voľnej úvahy súdu, súd práve s ohľadom na nedostatočnú procesnú aktivitu žalobkyne dospel k záveru, že podaná žaloba je v súvislosti s týmto nárokom dôvodná v rozsahu 200,- eur. Argumentácia žalobkyne, že jej patrí primerané finančné zadosťučinenie s ohľadom na dĺžku tohto konania, nie je relevantná, pretože táto okolnosť nijakým spôsobom nesúvisí s konaním resp. opomenutím žalovaného, v dôsledku ktorého jej tento nárok bol priznaný. Obdobne tak čas v trvaní 131 hodín, ktorý žalobkyňa podľa jej vyjadrenia vynaložila na štúdium a prípravu žaloby, nepredstavoval adekvátny dôvod pre vyhovieť tomuto nároku žalobkyne v celom ňou uplatnenom rozsahu. Súd považuje priznanú sumu 200,- eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia za opodstatnenú a túto výšku zdôvodňuje okolnosťami tohto prípadu. Žalobkyňa ako spotrebiteľ bola nútená domáhať sa svojich nárokov voči žalovanému v súdnom konaní, ktorý ich v celom rozsahu odmietal. Súdom priznaná suma 200,- eur má vo vzťahu k žalobkyňi adekvátny satisfakčný charakter a na druhej strane bude pôsobiť na žalovaného sankčne v dostatočnej miere, zodpovedajúcej súdom zisteným porušeniam právnych predpisov v oblasti spotrebiteľského práva tak, ako je uvedené vyššie. Priznanie nároku žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňi v rozsahu 200,- eur súd zohľadnil vo výroku I. tohto rozsudku, keď žalovanému uložili spolu s povinnosťou vydať bezdôvodné obohatenie aj sumu 200,- eur (t.j. súčet sumy 1799,53 eura a 200,- eur) a v prevyšujúcej časti tento nárok ako nedôvodný zamietol.

51. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého by mala žalobkyňa právo na pomernú náhradu trov konania, keďže bola v konaní pomerne úspešná (súd poukazuje na okolnosť, že na žalobkyňu sa v súvislosti s uplatneným nárokom na primerané finančné zadosťučinenie hľadí ako na úspešnú v celom rozsahu, keďže výška tohto nároku závisí od úvahy súdu). Pretože však žalobkyňa je v zmysle § 4 ods. 2 písm. v) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov oslobodená od platenia súdnych poplatkov a v konaní jej žiadne iné trovy nevznikli, súd jej nárok na ich náhradu z dôvodu procesnej ekonomie (pozri R 72/2018 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR) nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá. Z dôvodov podľa osobitného predpisu môže návrh podať aj Justičná pokladnica. (§ 48 ods. 2 Exekučného poriadku).